

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Ianuarie (Gerar)

nr. 1 (27) / 2019

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

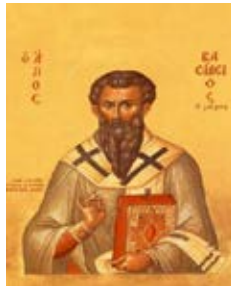
Suferința - un dar al Lui Dumnezeu?

Citiți în pagina 1

Originea cuvântului Ler

Citiți în pagina 6

Sf. Vasile cel Mare

Citiți în pagina 14

Cum întrebuițăm
untdelemnul de la Sf. Maslu?

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, cu voia Domnului am pășit împreună pe prima „treaptă” a acestui an. Mulțumim din inimă tuturor celor care, prin osteneala lor, ne-au ajutat ca publicația noastră să depășească statutul de „foaie parohială”, prin articolele și poeziile trimise sau sugestiile binevenite!

Vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

La început de an, vă dorim multă sănătate, împlinirea tuturor dorințelor, bucurie și pace în suflet!

Colectivul de redacție

Suferința - un dar al Lui Dumnezeu?

Scrii aceste rânduri cu speranța că și în acest an care începe, Domnul Hristos se va îndura și de noi și ne va oferi binecuvântările Sale părintești. De fiecare dată când aștern pe hârtie sentimentele și gândurile, simt o strângere de inimă, mă cuprinde o frică ce-mi mărginește cuvintele, căci nu aș vrea să fiu și eu un „observator” patetic. Îmi vin în minte cuvintele părintelui Galeriu: „Noi, oamenii, suntem adesea cu neodihnită veghere la greșelile unora față de alții; le certăm, le osândim, dar soluții salvatoare nu prea oferim, judecăm fără să vindecăm”. Până la urmă, trebuie să recunoaștem că fiecare om suferă sau a suferit cândva de ceva.

Suferința este o stare prin care trece tot sufletul uman și de care nu ne preocupăm decât prin ameliorarea durerii. Sunt convins că boala sau suferința în sine este străină de voia lui Dumnezeu, este urmare a depărtării noastre de El; nu prin faptul că atunci când suntem cu El nu ne îmbolnăvim, ci prin viața aceasta de după căderea lui Adam din Rai.

Nu știu ce ar fi dacă oamenii credincioși nu s-ar îmbolnăvi, dar dacă acest fapt ar fi posibil, cred că am fi fost cu toții mult mai credincioși. Cred că boala nu ar trebui să ne influențeze credința, dar credința ne poate influența boala. Nu numai printr-o tămăduire, ce de multe ori ni se descrie în Sfânta Scriptură, ci și prin privirea bolii ca mesaj, ca semnal de alarmă, ca o reacție.

Și eu trebuie să recunosc că sunt bolnav și am simțit suferința în interiorul meu. Dar, am observat că suferința duce la smerenie, iar lângă smerenie stă căința. Și peste toate stă rugăciunea, izvorul mulțimii de bunătați duhovnicești, căci ea face din om vas ales al lui Dumnezeu.

Inițial, am vrut să vă redau o istorioară despre cum se poate îndura suferința, dar știind că nu demult am trecut prin momente de cumpănă ale vieții, am ales să vă transmit doar ceea ce am înțeles eu din destinul pe care mi l-a hărăzit Dumnezeu. Astfel, am învățat că suferința nu rodește ea însăși binefaceri duhovnicești; ea este doar prilej pentru creștin de a le dobândi prin îndurarea ei așa cum se cuvine.

Mai întâi de toate se cer răbdare, rugăciune și nădejde, virtuți în care, așa cum am

mai scris și în alte articole, omul poate să sporească la vreme de suferință, cu harul lui Dumnezeu.

Să știți că există o îmbolnăvire a sufletului. Există și o îmbolnăvire a trupului. Dar mai mult decât atât, există și o îmbolnăvire a minții. Nu trebuie să fii considerat nebun pentru a constata că mintea nu mai înțelege adevărul, ci să ne aducem aminte că „în mintea strâmbă și lucrul drept se strâmbă” (Sfântul Maxim Mărturisitorul). Așa că seriozitatea cu care abordăm lucrurile ori oamenii, ori boala însăși, denotă luciditatea cu care încercăm să le privim.

Cu mintea înțeptoșată de aproape tot ce ne înconjoară constatăm că ceva nu merge bine în trupul nostru, ca urmare și a legăturii dintre minte și trup. Părintele Galeriu spunea că „durerea este semnalul de alarmă că ceva nu este în ordine în trup”, dar să încerca - dacă îmi permiteți - o altă abordare sau mai bine zis o explicație.

Semnalul de alarmă ce îl transmite trupul este un „mesaj codificat” ce încearcă să ne spună că de fapt nu trupul este pricina, ci mintea noastră este cea care nu mai poate controla sentimente precum tristețea, ispita sau bucuria. Să spunem că omul este ca o mașinărie. Durerea devine „beculețul roșu” prin care suntem înștiințați că există o defecțiune a gândirii. Dacă eu nu repar „computerul mașinii” sau, altfel spus, gândirea, atunci defecțiunea mașinării (trupului) persistă.

Să știți că Domnul Hristos n-a șters suferința de pe fața lumii, dar i-a dat omului puterea de a o înfrunta duhovnicește, în așa fel încât ea nu numai să nu-l mai vatăme, dar să-i și fie de folos; bineînțeles că omul nu trebuie s-o caute cu orice preț.

De cele mai multe ori, nu privim la ce vrea să ne spună boala trupului, ci ne îndreptăm cu agonie către o salvare ce ar putea fi caracterizată prin spargerea „beculețului roșu”, prin mascarea și alinarea durerii. Nu sunt de părere că omul trebuie să sufere pentru a privi către Dumnezeu, nici că boala este de la Domnul; dar am ajuns la convingerea că fiecare dintre noi ar trebui să privească boala trupului ca un îndemn spre îndreptare, ca o corectare a felului în care trăiește.

Lipsa de corelare între ceea ce fac și ceea ce mă învață Domnul Hristos să fac; între cum gândesc eu și cum ar fi bine să gândesc; între ceea ce cred eu și credința adevărată, nu este decât începutul apariției unui semnal de alarmă. Începutul tămăduirii poate debuta și în încercarea de a mă cunoaște pe mine, de a cunoaște pe Domnul Hristos. Fericitul Augustin se ruga spunând: „Doamne, ajută-mă să te cunosc pe Tine, ca să mă cunosc pe mine.”. Cred că această scurtă rugăciune ne descoperă certitudinea că omul se poate tămădui numai strigând către Domnul Hristos. Așa cum strigătul este o chemare, și ascultarea poate fi o vindecare.

Ca o mică paranteză, îmi vine în minte textul Evangheliei care face referire la vindecarea celor zece leproși (Luca, 17). Așa cum spunea și părintele Iulian, lepra

este o boală cruntă, o boală ce deteriorează trupul, chiar până la o descompunere totală a țesuturilor. Leprosul devine un om marginalizat, un om ce nu mai aparține societății, chiar și așa, Domnul Hristos nu îi respinge ca pe niște oameni disgrățioși, ci îi tămăduiește cu blândețe ca pe oricare dintre noi. Să ne aducem aminte că cei zece leproși se așază în calea Domnului strigând și insistând, ascultând porunca și vindecându-se! Acum Domnul Hristos stă în calea noastră așteptând, iar noi...Îl ocolim grăbiți....

Dar, dacă boala sau suferința trupului este vizibilă, cea a sufletului nu se vede cu ochii noștri omenești. Orice păcat este o „lepră” a sufletului, orice boală este agravarea acesteia și semn că ea există. Sunt păcate vizibile: fumatul, beția, drogurile etc.; sunt și păcate invizibile mai mari decât acestea: mândria, invidia, ura și, nu în ultimul rând, nepăsarea! Care dintre ele vi se par a fi mai mari în fața Domnului? Noi îi vedem și de cele mai multe ori îi judecăm, fără să îi înțelegem, pe cei „ologi” la trup (fumători, alcoolici), iar pe cei „ologi” la suflet nu îi vedem decât atunci când într-un fel sau altul își „dezlănțuie” boala și față de noi.

Gestul prin care Domnul Hristos nu desconsideră sufletele acestor leproși, ci, din contra, prin îndemnul dat lor îi vindecă, ne descoperă nu numai marea iubire a Lui pentru noi toți, ci și puterea tămăduitoare a „poruncii”. Porunca, în limbajul omenesc este o „obligăție de a face”. Da. De a face ceva fără voia ta, de cele mai multe ori fără nici un sens; în Hristos aceeași poruncă devine un îndemn mântuitor (vindecător) atunci când accepți și voința ta devine una cu a Lui.

Căutăm vindecarea la oameni, alergăm la doctori și uneori la ghicitoare, căutăm înțelegerea la învățații vremii, căutăm fericirea în plăceri lumești. Din toate lipsește Domnul Hristos. El, ale cărui îndemnuri sunt vindecătoare, nu poate face nimic, atâta timp cât noi rămânem nepăsători prezenței Lui în viața noastră.

Scriind aceste rânduri, îmi aduc aminte că marele nostru poet, Mihai Eminescu, a spus: „lumea-i visul sufletului nostru” (nuvela „Sărmanul Dionis”). Cuvânt profund, dar în același timp mă determină să conștientizez că, cu cât sufletul nostru este mai curat - fără urmele leprei - cu atât lumea în care trăim poate fi mai frumoasă, mai sănătoasă.

Închei aceste rânduri, cu convingerea că așa cum vindecarea nu începe prin ameliorarea durerii, tot așa, nici omul modern nu se va însănătoși dacă eu, cel puțin, nu mă voi feri de păcat.

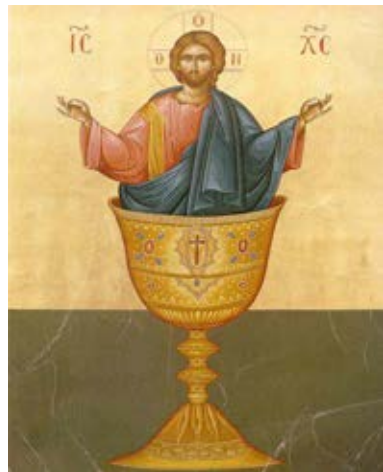
La mulți și binecuvântați ani!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărăși

Sfânta Împărtășanie - Trup și Sânge, ca să ne hrănim, în duh...

In Sfânta Împărtășanie mâncăm ce vede mintea a fi o bucatică de pâine și un strop de vin, ce văd ochii noștri pământești, ce miroase mirosul nostru pământesc, ce simt cele cinci simțuri: este pâine și vin. Dar, într-un chip tainic, acestor simțuri li se dezvăluie din ce în ce mai puternic și mai clar, mai limpede și mai concret, atunci când simțurile duhovnicești se dezvoltă; și începem să înțelegem cuvântul Mântuitorului Care zice că este nu numai pâine și vin, ci Însuși Trupul și Sângele Lui. Spune sfântul Pavel că, deoarece copiii sunt părtași trupului și sângelui, și El - Hristos - Cuvântul lui Dumnezeu, S-a făcut părtaș trupului și sângelui, S-a făcut asemenea nouă. Dar, într-un chip de neînchipuit omului, Se dă spre mâncare.

Pentru omul modern, care este obișnuit cu cercetare intelectuală, amintesc cuvântul unui filosof (am uitat care - un filosof german): „Man ist was man ifit”. Este un joc de cuvinte. Ist înseamnă „a fi”, scris un pic altfel, înseamnă „a mânca”: ești ceea ce mănânci. Adică mâncăm materie, suntem materie. Va să zică, ce să gândim lucruri prea înalte: vedem că ne luăm viața din cele materiale, din zarzavaturi, din trup de animal, din alte lucruri, deci și noi suntem ce-i zarzavatul și ce este trupul de animal, și noi suntem un fel de „varză”, câteodată în mai multe sensuri. Și noi suntem un trup de animal. Ca animalul ne naștem, ca animalul pierim. Dar eu pretind că Cel Care a făcut pe om știa mai bine decât filosoful german că omul este trup și sânge, și de aceea ne-a dat, într-un chip tainic, Trup și Sânge, ca să ne hrănim, în duh, prin această hrană pe care o primim trupește.

Este un plan cu multe nivele acolo, fiindcă mai este un alt nivel. Mâncăm Trup și Sânge, dar vedem și simțim pâine și vin. Iarăși, Dumnezeu Care a făcut pe om știe firea omului. Nu l-a făcut pe om să fie canibal. Omul, dacă nu se îndrăcește - îndepărtându-se de Dumnezeu - nu rabdă nici măcar gândul de a mânca trup crud și sânge, și deci ne-a dat acest trup și sânge în felul cel mai frumos, cel mai nobil, hrana cea mai nobilă pe care o cunoaște omul, pentru că este și o anume asemănare cu trupul și cu sângele în pâine și în vinul roșu.

Sursa: Ierom. Rafail Noica, Cultura Duhului, Editura Reîntregirea

Cel mai mare dintre toți este acela care are mai multă smerenie!

A deseori unii mă întrebă: „De cât timp este nevoie ca să dobândească cineva Harul dumnezeiesc?”. Se poate ca unii să trăiască toată viața lor, chipurile, duhovnicește, să facă asceză etc., dar să creadă că sunt ceva și de aceea să nu primească Harul lui Dumnezeu. Iar alții primesc Harul în scurt timp, fiindcă se smeresc.

Dacă omul se smerește, se poate ca într-un minut să fie scaldat de Harul dumnezeiesc, să devină înger și să se afle în Rai. Dar dacă se mândrește, poate deveni într-un minut demon și să ajungă în iad. Adică omul, dacă vrea, poate deveni miel, dar poate deveni și capră. Sărmanele capre, chiar dacă vor, nu pot deveni miei, însă Dumnezeu i-a dat omului posibilitatea din capră să se facă miel; e de ajuns doar să vrea.

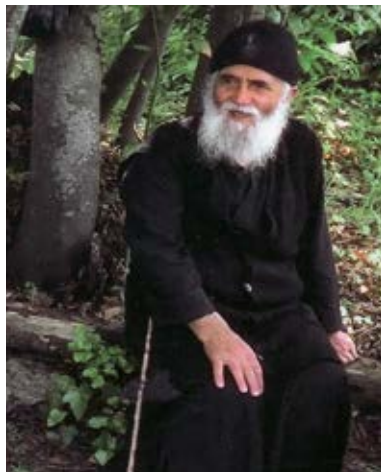
Harul lui Dumnezeu se sălășluiește numai în omul smerit și blând. Doar acolo se odihnește Duhul lui Dumnezeu. Ai văzut ce spune Proorocul Isaia? „Spre cine voi căuta, fără numai spre cel smerit și blând?” (Isaia 66, 2).

Dumnezeu vrea să avem puțină smerenie, ca să ne înrudim cu El, iar apoi toate darurile Sale vin cu îmbelșugare unul după altul. Într-un oarecare fel, Dumnezeu îi datorează omului smerit mult Har, pe care i-l dă în dar, fără ca el să-l ceară. Aceasta este lege duhovnicească. Nu spune Scriptura: „Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă Har” (Iacov 4, 6)? Așa le-a rânduit Dumnezeu. „Sunt smerit” înseamnă „Am Harul dumnezeiesc”. Cel foarte smerit primește mult Har de la Dumnezeu, fiindcă este ca un burete care absoarbe Harul dumnezeiesc.

Nimeni nu urcă în Cer prin urcușul lumesc, ci prin coborâșul duhovnicesc.

Smerenia deschide porțile Cerului și vine în om Harul lui Dumnezeu; pe când mândria le închide. Părintele Tihon spunea: „Un om smerit are mai mult Har decât mulți oameni la un loc. În fiecare dimineață, Dumnezeu binecuvântează lumea cu o singură mână, dar când vede un om smerit, îl binecuvântează cu amândouă mâinile. Cel mai mare dintre toți este acela care are mai multă smerenie!”.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul, Patimi și virtuți, Ed. Evanghelistos, București, 2007

Originea cuvântului Ler

Cei mai mulți lingviști înclină spre a accepta explicația dată de academicianul Al. Rosetti, că termenul „ler” își are originea în ebraică, de unde a trecut în latină și apoi în română – (Ha)lleluiah (Domine)/ Lăudați pe Domnul. Pentru că, la începuturile limbii române, a funcționat un fenomen lingvistic numit rotacism (constând în transformarea lui -l- intervocalic în -r-), se presupune că „alleluia” a devenit „alleruia”, prescurtat „alerui”, „aler”, „ler”, cuvânt existent în limbă încă din perioada daco-romană și, ulterior, a formării poporului român, când s-au născut și primele noastre colinde religioase (aproximativ secolele al II-lea – al VI-lea, respectiv al VII-lea). Această ipoteză este susținută și de istoricul Vasile Pârvan, care afirma că: „Românismul și creștinismul nostru sunt născute și crescute în chip firesc: încet și trainic în Dacia lui Traian, și nu sunt de abia mai târziu „imigrate” din alte ținuturi.

Iată versurile unui frumos colind, în care sensul expresiei „Leru-i ler” (Lăudați pe Domnul) își are deplină acoperire: Sus pe cerul înstelat/ Mandră stea s-a arătat/ Și cu flori de măr în mână/ Se coboară peste stană/ Leru-i ler/ Într-un grajd sărac de lemn/ Din cetatea Betleem/ Într-o iesle-n rece scut/ Domnul lumii s-a născut/ Leru-i ler/ Celui care-adus lumină/ Și peste acest pământ/ Pace de la Domnul Sfânt/ Lăudând pe cel din cer/ Leru-i ler/ Iar de către răsărit/ Trei regi, trei magi au pornit/ Lui Mesia de se-nchină,/ Steaua Domnului lumină/ Leru-i ler.

Sursa: *destepti.ro*

Strofe pentru suflet

Lacrima Moldovei

Prin aer valuri de tămâie
 Aleargă-n mănăstirea ta,
 Iar sufletu-mi lacrima-și scrie
 În ochii mei, pe fața mea.

Văzând monahii cum se roagă,
 Onufrie, sihastru sfânt,
 Mă rog și eu, c-o viață-ntreagă
 Doar în păcate eu m-am frânt.

Acum mă frâng în cioburi multe,
 Când lacrimi suferinde-ți duc
 La raclă și îți cer, părinte,
 Să-mi spui pe unde să apuc,

Să-mi spui pe unde mi-e cărarea,
 Să-mi spui pe unde să pășesc,
 Iar eu, ca armă, înfrânarea
 În luptă să o folosesc.

Îmi cântă inima ca toaca,
 Îmi bate clopot viu în piept,
 În dangăt lin saltă săraca
 Și liniștea n-o mai aștept.

Tu vindeci boli, tu pierzi durerea
 Și brațe părintești oferi
 La toți cei ce fac ascultarea
 Și-adun-apoi în cer averi.

În peșteră i-ai ars pe diavoli
 Când rugăciune-ai înălțat;
 Pereții ție ți-au fost martori,

Căci și ei mult s-au spăimântat.

Cu mărul tău răpus-ai boala,
 Deși cu dreptții te aflai.
 Cinstită ți-a fost osteneala,
 Căci mulțumiri apoi primeai:

Tu vindecând pe a lui fată,
 Ai fost în raclă așezat
 De Sturza, domnitor și tată,
 Și mănăstirii ai fost dat

Să mângâi oamenii pe suflet,
 Să-i urci cu ruga ta la cer,
 Să fii mereu într-al lor cuget,
 Să-i scapi pe cei legați cu fier.

Ești lacrimă de alinare
 Moldovei noastre ce-n dureri
 Așteaptă de la El scăpare,
 Iar de la tine mângâieri.

Te rog din groapa mea, părinte,
 Pe robii Lui să-i miluiești,
 Să-i duci pe toți la cele sfinte,
 Pe toți să îi tămăduiești.

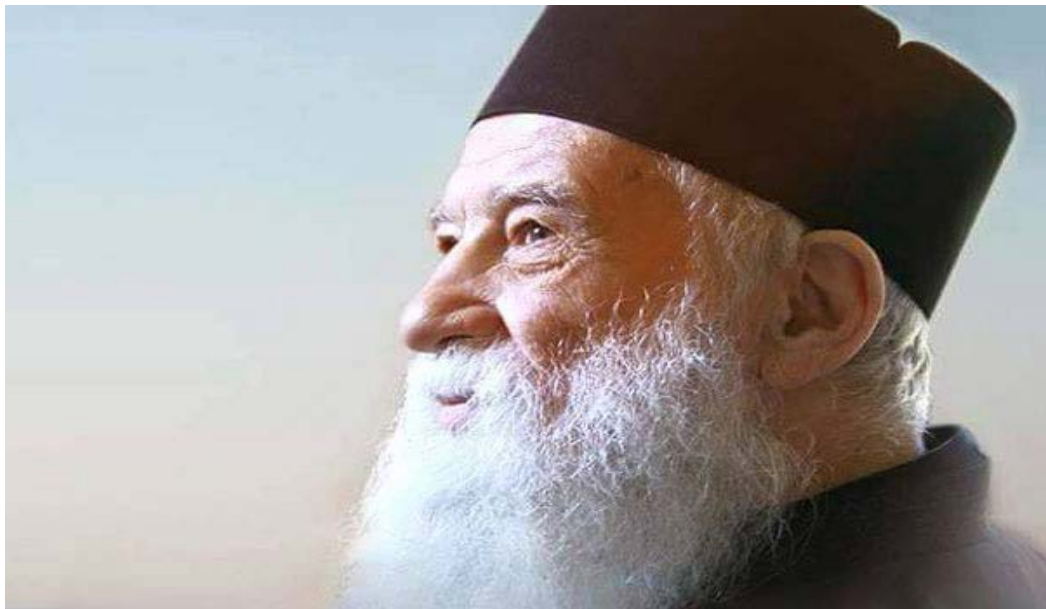
*

Trecând prin mână noduri negre,
 Te rog, Hristoase, să le dai
 Monahilor ce stau de veghe
 Odihnă veșnică în Rai.

Autor: Adrian Irașoc

Învățămintele adevărate pentru sărbătoarea Crăciunului

Începând din 1935, Coca Cola a înlocuit pe Moș Nicolae sau pe Moș Crăciun, așa cum era el, cu un tip îmbrăcat cu roșu și cu alb... Și acum, de sărbători, ce se întâmplă în magazine...!

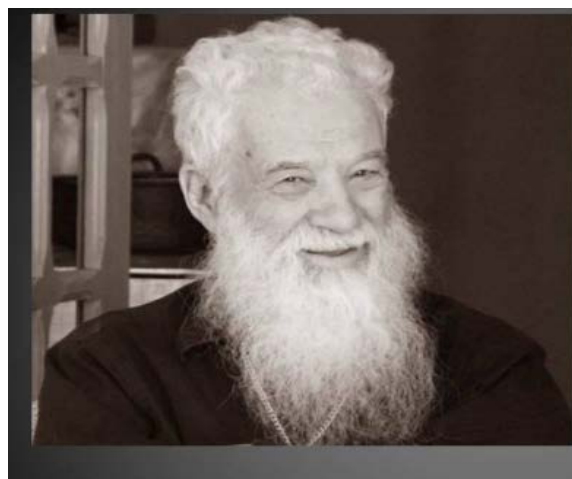
Mă duceam să cumpăr și eu cartofi și ceapă și trebuia să stau mult la coadă: toată lumea cu mormane de mărfuri și de mâncăruri în cărucioare. Ba încă am văzut că la Biblioteca Congresului, înainte de Crăciun, există un fel de training al funcționarilor de acolo: intelectuali dintre cei mai buni vin ca să-i învețe pe cumpărători cum să nu se streseze de Crăciun. Adică să nu-și pună problema ce să dea fiecăruia, fiindcă fiecare om se va bucura... Iar dacă constată că au cumpărat un dar pe care și altul l-a mai dat aceluia, să nu se tulbure, să nu intre în depresie nervoasă, că toate sunt bune și anul viitor o să-i facă alt dar... Sau dacă nu-ți mai permiți să-i dai un dar, du-te și restituie-l, că ți-l primește. Cred că unui român nici nu-i vin prin minte asemenea idei...

Învățați din aceste sărbători nu aspectul comercial, nu să dai un dar cât mai scump cuiva! Poți să-i dai darul cel mai scump, dacă n-ai pus dragostea ta în acel dar, nimic nu este! Mă uitam la copii, în casele în care intru: sunt zeci și sute de

jucării. Copilul nici nu are timp să se joace cu toate, nu are timp să învețe ce e afecțiunea. El nu iubește nicio jucărie. Dacă face zgomot, o pune să facă zgomot. Dacă merge, o pune să meargă. Dar nu are afecțiune. Sufletul lui este rece. Noi creștem în felul acesta niște copii cu suflete moarte. Mă gândesc câtă dragoste puneam noi într-o jucărie de lemn pe care ne-o făceam noi, sau ne-o făceau alții mai mari, și care un an de zile era jucăria noastră! O iubeam și o comparam cu a celorlalți și spuneam că „a mea e mai frumoasă”, că „a mea e mai nouă”, că „e mai mare” etc. Jucăriile deveneau lucruri însuflețite de intimitatea dragostei. Și eram bucuroși și fericiți. Acum copiii iau o jucărie, se joacă o zi, sau nici măcar o zi, dacă îi aduci cincizeci dintr-o dată...

Rupem cu darurile materiale relația sufletească. Ca și cum am putea cumpăra cu o jucărie inima copilului nostru. Ca și cum am putea cumpăra cu un cadou inima vecinului, sau a mamei, sau a tatălui. Pentru că ceea ce trebuie să puneți în jucăria voastră este dragostea pe care Iisus a pus-o în toate darurile pe care le-a făcut El. Că dacă respirăm, respirăm prin bunătatea lui Iisus. Dacă vedem, vedem prin bunătatea lui Iisus. Dacă ieșind afară pot să pun un picior pe stradă fără să mă calce o mașină, fără să cad sau să pătesc altceva, e pentru că Hristos are grijă de mine. Și are grijă de fiecare dintre noi. El păzește copiii, El îmbunează inima oamenilor, El aduce pacea caselor, El ne face adeseori să iertăm. Deși iertăm cu greu, dar prin El iertăm. Prin El nu mai ținem minte răul ori răzbunarea. Iată învățămintele adevărate pentru sărbătoarea Crăciunului.

Sursa: Părintele Gheorghe Calciu, Cuvinte vii. „A sluji lui Hristos înseamnă suferință”, Editura Bonifaciu, 2009

Nu se intră în Împărăția lui Dumnezeu pentru că ai venit la biserică. Nu se intră în Împărăția lui Dumnezeu pentru că te-ai închinat și ai aprins lumânări. Se intră în Împărăția lui Dumnezeu atunci când vii pregătit cu haina de nuntă, cu haină de Cină. Haina aceasta de Cină este o haină spirituală, duhovnicească. Este tot ceea ce facem noi ca să ne rupem de păcat.

Părintele Gheorghe Calciu

Cum întrebuițăm untdelemnul de la Sfântul Maslu?

Preocuparea pentru alinarea și vindecarea suferințelor trupești și sufletești ale credincioșilor s-a aflat din cele mai vechi timpuri în centrul lucrării pastorale a Bisericii noastre. După cum spune Sfânta Scriptură, „nimeni nu este fără de păcat chiar dacă viața lui pe acest pământ ar fi de numai o zi” (Iov 14, 4), nu există niciun om care să nu sufere de o boală trupească sau sufletească. Pentru vindecarea acestor boli, Biserica a rânduit Sfânta Taină a Maslului, o slujbă care, prin rugăciunile preoților și prin ungerea cu untdelemn sfințit în numele Domnului, aduce bolnavului alinare sau vindecare, potrivit credinței lui.

Untdelemnul care constituie materia Tainei Sfântului Maslu este un simbol al îndurării divine și totodată un medicament, un mijloc de însănătoșire, întrebuițat în scopuri terapeutice din cele mai vechi timpuri.

Untdelemnul de la Sfântul Maslu, fiind binecuvântat de preoți cu invocarea lui Dumnezeu, este impregnat de harul dumnezeiesc al Sfântului Duh, ca și apa Botezului. El are puterea de a curăți sufletul prin iertarea păcatelor și a tămădui trupul prin izgonirea bolilor, împărtășind mila și îndurarea lui Dumnezeu. De

aceea, untdelemnul rămas de la Sf. Maslu, ca și făina binecuvântată în cadrul slujbei, trebuie păstrate cu cinste, în loc curat și ales.

Untdelemnul se poate pune să ardă în candelă, fie în casă, fie în biserică, și poate fi întrebuințat și la miruit. În unele părți, din făina binecuvântată se fac prescuri pentru Sfânta Liturghie. Bețișoarele folosite pentru ungere se adună și se îngroapă ori se ard, aruncându-se cenușa în loc curat.

În anumite zone ale țării este obiceiul ca, din făina și din untdelemnul binecuvântat la Sfântul Maslu, să se facă pâinișoare care se dau bolnavului spre a fi mâncate. De asemenea, bolnavului se dă să guste din untdelemnul sfințit îndată după Sfânta Împărtășanie, apoi restul e folosit în mâncarea care se pregătește pentru el. Un alt obicei frumos este întâlnit în zona Moldovei, în Vinerea Patimilor: cei care ajunează în această zi pregătesc o turtă, făcută din făina binecuvântată la Sfântul Maslu și agheasmă, pe care o consumă când își încheie ajunarea.

Mulți credincioși au tendința să creadă că vindecarea vine prin consumarea propriu-zisă a untdelemnului și a făinii binecuvântate, trebuie reținut faptul că alinarea sau vindecarea vin prin ajutorul și mila lui Dumnezeu, și nu prin untdelemnul sfințit, ca printr-un element magic.

Sursa: Ziarul Lumina

“Suferința, ori de câte ori e îndurată sau
cugetată cu vrednicie, dovedește că
răstignirea nu va fi fost inutilă, că jertfa lui
Hristos e roditoare.”

Pr. Nicolae Steinhardt
(1912 - 1989)

Imnul dragostei - variantă de „Nașterea Domnului”

Dacă aș decora casa mea cu cele mai frumoase și scumpe ornamente, dar nu dăruiesc dragoste, nu sunt decât un decorator oarecare.

Și de-aș munci precum un sclav în bucătărie și aș face zeci de feluri de mâncare, aș aranja masa perfect - ca un expert, dar nu dăruiesc dragoste, nu sunt decât un bucătar oarecare.

Și de-as colinda pe cei orfani, aș hrăni un întreg azil de bătrâni și le-aș dăruii toată averea mea, dar nu dăruiesc dragoste, nimic nu-mi folosește.

Dragostea nu se dă numai la cei ce sunt în măsură să ofere în schimb, ci se dă celor ce nu o pot returna.

Dragostea își așteaptă soțul cu un surâs pe față. Dragostea se oprește din gătit pentru a-și asculta copilul. Dragostea se oprește din decorat pentru a-și suna părinții. Dragostea nu pizmuește casa vecinului, nu se laudă cu porcul din coteț și nu se fălește cu bradul frumos împodobit.

Dragostea ascultă fiecare colindător, nu se mânia când cei mici sparg globurile, nu vorbește cu ură și nu gândește răul.

Dragostea nu se bucură când masa e încărcată cu bucate alese, dar se bucură când casa e plină de oameni dragi.

Dragostea știe că trecerea dintre ani nu înseamnă doar petrecere și bucate alese, ci rugăciune de mulțumire pentru bucuriile ce au trecut și pentru binecuvântările care vor veni.

Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.

Tableta se va strica, bijuteriile se vor pierde, hainele se vor demoda, dar dăruind dragoste vom dăinui.

Sursa: pr. Hrisostom Filipescu - „Trăiește frumos, iartă la timp și iubește adevărat”, Editura I.C.S.E.M., Iasi, 2018

Cuvântul părintelui paroh

*S*ubiți credincioși, cu voia Domnului am pășit cu bine pe prima treaptă a anului calendaristic 2019, cu speranța unui an mai bun, cu liniște și pace.

Cel mai mare lucru este să ne înnoim viața, să luăm aminte, cu fiecare an nou, să lăsăm câte un păcat care ne stăpânește cine știe de când și să punem în locul lui o virtute. Să iertăm greșelile celor ce ne-au supărat, să-i iertăm pe toți, să începem anul nou cu inima curată și cu credință în Dumnezeu. Noi ne gândim la începutul de an ce am făcut în anul care a trecut, și bine și rău, și ce dorim să facem ca bine pentru anul ce urmează. Este anul bilanțurilor, dar pentru noi creștinii, nu atât contează bilanțul câștigurilor sau pierderilor financiare, ci bilanțul vieții duhovnicești. Dacă în anul 2018 am fost mai buni decât în 2017 și dacă în anul în care am intrat dorim să progresăm, atunci să fim mai buni, să ajutăm mai mult, să ne întărim mai mult în credință, în rugăciune și fapte bune.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca timpul pe care îl folosim să fie timpul mântuirii noastre, timpul creșterii noastre duhovnicești în înțelepciune și în har, în legătura noastră cu Dumnezeu și în legătura noastră de binefacere, de ajutorare a semenilor. Să mulțumim Preasfintei Treimi și Maicii Domnului, care mijlocește pentru toată lumea, că ne-a învrednicit să mai trecem un an. Să ne hotărâm în inima noastră să punem început bun și să petrecem de aici înainte cu Dumnezeu, creștinește.

Tuturor vă doresc ani mulți și binecuvântați cu rodire de fapte bune și cu întărire de la Dumnezeu ca să putem trece prin toate necazurile și ispitele, pentru că numai când suntem uniți cu Dumnezeu putem fi puternici.

Un An Nou cu bucurie!

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Iulian

Sfântul Vasile cel Mare

Sărintele și ocrotitorul parohiei noastre, Sfântul Vasile cel Mare, a trăit între anii 330-379, în vremea Sfântului și marelui împărat Constantin și, până în zilele împăratului Valens, cel căzut în rătăcirea lui Arie. S-a născut în Cezareea Capadociei, din părinți dreptcredincioși și înstăriți, Emilia și Vasilie, tatăl său fiind un luminat dascăl în cetate.

Iubitor de învățătură și înzestrat pentru carte, Sfântul Vasile și-a îmbogățit mintea cercetând, rând pe rând, școlile din orașul său, Cezareea, apoi din Bizanț, mergând până și la Atena, cea mai înaltă școală din timpul său, unde a întâlnit pe Sfântul Grigorie de Nazians, cu care a legat o strânsă și sfântă prietenie.

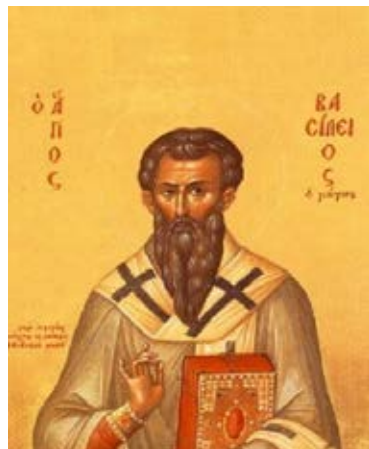
A fost înălțat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserică, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aibă de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfântul Vasile a dus o luptă aprigă cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mânia împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei dogme de căpetenie a creștinătății.

Sfântul Vasile a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul său, chemându-i pe monahi să se nevoiască nu numai în folosul mântuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintâi ierarh care a întemeiat, pe lângă Biserică, azile și spitale, în ajutorul celor săraci și neputincioși, îndemnând pe cei înstăriți să folosească averile lor, ajutând pe cei nevoiași și lipsiți.

S-a mutat către Domnul la vârsta de 50 de ani, în ziua de 1 ianuarie, plâns de credincioși, care-l iubeau și-l cinsteau pentru bunătatea și înțelepciunea lui. Cei zece ani ca arhiepiscop în Cezareea Capadociei i-au fost de ajuns pentru ca el să intre în istorie cu numele de Sfântul Vasile cel Mare.

Pentru rugăciunile lui, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Wikipedia

Botezul Domnului (Boboteaza)

Pe 6 ianuarie prăznuim Botezul Domnului, cunoscut în popor sub denumirea de Bobotează. Botezul Mântuitorului în Iordan poartă și denumirea de „Epifanie” sau „Teofanie”, termeni care provin din limba greacă și înseamnă „arătare”, „descoperire”. De ce arătare sau descoperire?

Pentru că în momentul în care Hristos a fost botezat, cerurile s-au deschis, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât în chip de porumbel și a stat peste El, iar Tatăl a mărturisit: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit!” (Matei 3, 17). În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Hristos n-a ajuns cunoscut tuturor când S-a născut, ci când S-a botezat”.

Afară de cele grăite de Iisus la vârsta de 12 ani în templu, Hristos nu a săvârșit nici o minune și nu a rostit niciun cuvânt reținut de evangheliști. Începând cu Botezul Său, Hristos iese din umbră și începe să propovăduiască. A primit botezul la 30 de ani, vârsta maturității la evrei.

Iisus a venit la Ioan și i-a cerut să-L boteze, nu pentru că avea nevoie de curățire de păcate, căci era Dumnezeu-Omul, ci pentru a sfinți creația. Că Mântuitorul nu a venit să primească iertare de păcate de la Ioan, reiese și din faptul că botezul lui Ioan îl ajută pe om să conștientizeze starea păcătoasă, însă, nu oferea iertarea. De aceea se și spune că era „spre iertarea păcatelor” (Luca 3, 3), pe care avea să o aducă Hristos.

El primește botezul de la Ioan pentru a readuce Duhul Sfânt în creație. Prin căderea în păcat, omul Îl pierduse pe Sfântul Duh, așa cum ne mărturisește Sfântul Chiril al Alexandriei. Botezul Mântuitorului reprezintă momentul redeschiderii izvoarelor harului, care fuseseră zăvorâte pentru om și pentru întreaga creație.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2019

- 1 M (†) Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; Sf. Ier. Vasile cel Mare
- 2 M Înaintepăznuirea Botezului Domnului; Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov
- 3 J Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
- 4 V Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei
- 5 S Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (Ajunul Bobotezei)
- 6 D (†) Botezul Domnului (Boboteaza)

(†) **Duminica Botezului Domnului; Ap. Tit II, 11-14; III, 4-7; Ev. Matei III, 13-17; glas 7, voscr. 10**

- 7 L †) Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnuluih
- 8 M Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărt.; Cuv. Domnica
- 9 M Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
- 10 J Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești
- 11 V † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie
- 12 S Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia
- 13 D Sf. Mc. Ermil și Stratonice; Cuv. Iacob din Nisibe (Sămbăta după Botezul Domnului)

Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului); Ap. Efeseni IV, 7-13; Ev. Matei IV, 12-17; glas 8, voscr. 11

- 14 L Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait (Odovania Praznicului Botezului Domnului)
- 15 M Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul
- 16 M Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el
- 17 J † Cuv. Antonie cel Mare
- 18 V † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei
- 19 S Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia
- 20 D † Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 1, voscr. 1

- 21 L Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila
- 22 M Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul
- 23 M Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
- 24 J Cuv. Xenia; Sf. Mc. Vavila, Timotei și Agapie
- 25 V †) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Publie; †) Sf. Bretanion, Ep. Tomisului
- 26 S Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan
- 27 D † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa

Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon); Ap. I Timotei I, 15-17; Ev. Luca XVIII, 35-43; glas 2, voscr. 2

- 28 L Cuv. Efreem Sirul, Paladie și Iacob (Începutul Triodului)
- 29 M Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 30 M †) Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei
- 31 J Sf. Doctori fără de arginți Chir și Ioan; Sf. Mc. Victorin

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Suferința - un dar al Lui Dumnezeu?.....	1
Sfânta Împărtășanie - Trup și Sânge, ca să ne hrănim, în duh.....	4
Cel mai mare dintre toți este acela care are mai multă smerenie!....	5
Originea cuvântului Ler.....	6
Strofe pentru suflet	7
Învățămintele adevărate pentru sărbătoarea Crăciunului.....	8
Cum întrebuițăm untdelemnul de la Sfântul Maslu?.....	10
Imnul dragostei-variantă de „Nașterea Domnului”	12
Cuvântul părintelui paroh	13
Sfântul Vasile cel Mare	14
Botezul Domnului (Boboteaza)	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinovic

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424